

MÉ
SRDCE
JE
MOTO
ROVÁ
PILA

„Nejlepší hororový
román roku.“
GQ

„Děsivě dobré.“
Kirkus Reviews

STEPHEN
GRAHAM
JONES

**MÉ SRDCE
JE MOTOROVÁ
PILA**

Copyright © 2021 by Stephen Graham Jones

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kotrle, 2023

Cover © Alan Ayers, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3412-2 (pdf)

MÉ
SRDCE
JE
MOTO
ROVÁ
PILA

STEPHEN
GRAHAM
JONES

přeložil Petr Kotrle

F~~**O**~~**B**~~**O**~~**S**

*Debře Hillové:
díky, za nás všechny*

*Slasherový film leží z velké části
mimo obzor slušného diváka.*
— Carol J. Clover

VEČERNÍ ŠKOLA

Podle otrhané papírové mapy, s jejíž pomocí projeli už tolik amerických států, že si ani nejsou jistí, kolik jich bylo, je tohle město Proofrock v Idahu a ta tmavá vodní plocha, která jako by se před nimi nekonečně táhla do noci, se jmenuje Indiánské jezero.

„Znamená to, že indiáni jsou v tom jezeře, nebo že to jezero vytvořili?“ zeptá se Lotte. Oči se jí zalesknou vzrušením.

„Tady se všechno jmenuje po indiánech,“ odpoví jí Sven. Šeptá, protože být vzhůru, když všichni ostatní spí, má v sobě cosi vážného.

Vypůjčené auto za nimi vydává tikavé zvuky, jak chladne po šestihodinové jízdě z Casperu. Dveře nechali otevřené, protože se jenom chtěli zastavit a podívat se, nasát to všechno do sebe, než se na konci týdne vrátí do Nizozemí.

Lotte posvítí mobilem na třepetající se mapu, pak zvedne oči a rozhlédne se přes vodu. Snaží se propojit to, co vidí jako čáry a souřadnice, s tím, kde skutečně stojí.

„*Wat?*“ zeptá se Sven.

„Americky,“ připomene mu postě Lotte. Jestli chtějí získat zápočet za ponoření se do prostředí, musejí se skutečně ponořit.

„*What?*“ zopakuje Sven. V angličtině to slovo zní útočně, jako kdyby se lokty snažilo vydobýt si víc místa.

„Na druhé straně by měl být národní les,“ řekne Lotte a pokyne bradou přes jezero, protože rukama se snaží mapu složit.

„Všechno je národní les,“ zabručí Sven. Natočí hlavu, aby mohl nahlédnout hlouběji do tmy na všechny ty černé stromy.

„Ale v královském lese se *to* dělat nemůže, ne?“ zeptá se Lotte, když se jí konečně podaří mapu poskládat jedním z šesti různých způsobů, jimiž se to dá udělat.

Sven sleduje směr jejího pohledu přes Indiánské jezero. Plavou tam světelné tečky, na které člověk dokáže zaostřit jedině tehdy, když se podívá do tmy těsně vedle nich.

„Hmm,“ zabručí. Lotte se postaví za něho, položí mu bradu na rameno a obejmě ho rukama kolem pasu.

Potom se Sven zhluboka nadechne, když se světla přeskupí, jako by v inkoustové tmě byly velké žluté krky: podivná, obrovská zvířata skládající dohromady svět, jeden břeh jezera po druhém. Potom se na sametovou oblohu vyhoupne koule mihotavého světla a zůstane tam viset.

„Mooi,“ hlesne mu Lotte hned u ucha a Sven to zopakuje anglicky. „Krása.“

„Neměli bychom,“ řekne Lotte, ale samozřejmě si myslí pravý opak.

Sven se ohlédne zpět k autu a pokrčí rameny. Jasně, o co jde? Podruhé se sem už nepodívají, ne? Už nikdy nedostanou šanci být ve dvaceti letech v Americe a u nohou mít celé jezero, jako by se napustilo jenom pro ně, aby si měli kde namočit prsty nohou – a možná i něco víc.

Oblečení nechají na kapotě, na anténě, přehozené přes otevřené dveře.

Horský vzduch je svěží a řídký, jejich kůže bledá a holá.

„Voda bude –“ začne Sven, ale Lotte dořekne za něj: „*Dokonalá*,“ a pak už utíkají, jak to lidé dělají, když běží po šterku, zlehka. Ruce si tisknou k tělu, aby jim nebyla taková zima, ale zároveň se smějí, radostí z toho, že to dělají.

Proofrock ve státě Idaho je za nimi temný. Před sebou mají dlouhé dřevěné molo, které vybíhá do vody, ukazuje jim přes jezero.

Aby sebrali kuráž na to, jak to bude studené, prodlouží Lotte a Sven krok a rozběhnou se pořádně, když se nohama ocitnou na dřevěných prknech. Netrápí se případnými hřebíky, třískami nebo tím, že by mohli spadnout. Sven zařve do obrovského otevřeného prostoru kolem nich a Lotte pořídí mobilem jeho rozmazanou fotografii.

„Ty sis ho vzala?“ řekne a otočí se, aby se rozběhl zpátky.

„Dokumentace, dokumentace,“ zvolá ona. Když se teď Sven ohlíží, má Lotte ruce přitažené k tělu jako boxer.

Sven zvedne fiktivní fotoaparát a taky si pořídí její snímek.

Jenže Lotte se teď dívá za něho a její oči už si nejsou tak jisté jako předtím, kroky se zkracují a zpomalují a paže a lokty přecházejí do režimu strategického krytí.

Nějaké světlo bliká mnohem *blíž*, určitě na konci mola. Ze všeho nejvíc to vypadá jako rybář v tmavé plášťence, který drží ve výšce obličeje starožitnou lampu. Rybář ne, ale strážce majáku, který tři roky nespátřil jinou živou duši. Strážce majáku, který si myslí, že líp uvidí, když si bude držet lampu u očí.

A pak světlo zhasne.

Sven chytí Lotte za ruku. Společně zpomalí do šouravého kroku. Nad nimi se otevírá prázdná a hluboká obloha, jako by zívala. Všude kolem nich.

„Wat?“ zeptá se Lotte.

„Americky,“ pokárá ji s křečovitým úsměvem Sven.

„Já už si nemyslím, že bychom měli –“ začne Lotte, ale nedořekne, protože Sven, který přešel z běhu do chůze, začne poskakovat na levé noze, jelikož do pravé si zarazil třísku či hřebík nebo si ukopl palec, prostě se mu s ní přihodilo něco náhlého a nepřijemného.

Světlo na konci mola se kupodivu rozzáří.

„Podívej,“ řekne mu Lotte.

Když Sven přestane poskakovat a chytí se za chodidlo, světlo znovu zhasne.

Chápavě přikývne a pravou, zraněnou nohou rázně dupne.

Světlo se rozzáří.

„Zkus to,“ vybídne dívku.

Lotte to váhavě udělá a dupne, bez jakékoli reakce. Ale pak nadskočí a oběma nohama dopadne natolik tvrdě, aby to na špatný kontakt, nebo co to tam je, zapůsobilo.

„Žárovka není dost šroubovaná,“ diagnostikuje Sven a táhne Lotte dál.

„Dost zašroubovaná,“ opraví ho Lotte, která se vleče za ním.

Když se tam dostanou, ocitnou se v kaluži mihotavého světla, Sven si olízne polštářky prstů a sáhne pod rezivý kryt, aby žárovku dotáhl. Světlo okamžitě přestane poblikávat a zalije jejich bledá stehna kuželem stálé, hřejivé záře.

„Však my to tady dáme do pořádku,“ prohlásí Sven a myslí tím celou Ameriku.

Lotte k němu přiskočí a dá mu pusu na tvář. Pak, aniž by se mu na okamžik přestala dívat do očí a pustila jeho konečky prstů dřív, než to bude absolutně nutné, překročí konec mola, jakoby nic.

Sven odvrátí hlavu od cáknutí, s úsměvem i šklebem zároveň, ale cáknutí nepřijde.

„Lotte?“ zeptá se a postoupí dopředu. Tvář si chrání před vodou, o níž ví, že musí přijít.

Lotte je v tmavě zelené kánoi, která se pohupuje na hladině – nejspíš si jí všimla v době, kdy si hrál se žárovkou. Sven zvedne ruce a dělá, že ji znovu fotí. „Zakryj se,“ řekne, „tahle je pro vnučata. Chci, aby viděly, jak byla jejich babička úžasná, když jsem ji poznával.“

Lotte našpulí rty, ale úsměv zakrýt nedovede. Sven rozpřáhne ruce, aby je nepřevrhl, a sestoupí dolů k ní.

„To není krádež,“ prohlásí, když zvedne ruce, aby kánoi uvolnil. „Jednoduše tady plula neuvázaná – vlastně ne, tam. Museli jsme pro ni připlavat, abychom ji zachránili.“

„Však my to tady dáme do pořádku,“ vzkáže Lotte co nejhlasitěji za Svena, který se opírá o malý, vratký chladicí box, aby je odstrčil od mola. Lotte nechá ruce ve vodě, a když odplují od mola kousek dál, uvidí jejich vypůjčené auto. Vypadá, jako by nad ním vybuchla bomba s prádlem. Ne: vypadá, jako by se dva mladí lidé z Nizozemska jednoduše vypařili, rozplynuli se a nechali tam po sobě jenom oblečení.

„*What?*“ zeptá se Sven s dokonalým americkým přízvukem.

„Nemáme pádlo,“ upozorní ho Lotte. V tu chvíli jí to připadá jako nejlegračnější věc na světě. Tahle malá expedice je díky tomu ještě dokonalejší.

„A kalhoty ani tričko,“ dodá Sven. Uchopí oba boky kánoe a rozhoupe ji.

„*Koude*,“ přísvedčí Lotte a přitiskne si ruce k tělu. Pak, jako by ho provokovala: „Ve vodě je tepleji.“

„Dál, kde je *diepere*,“ sklouzne Sven posledním slovem do nizozemštiny a musí se opravit.

Natáhnou ruce, aby jimi zkusili pádlovat. Voda je ledová, a tak Sven asi po dvaceti metrech sundá víko z chladicího boxu. Jako pádlo funguje mnohem líp než ruce a – co je důležitější – nevaří mu, že mrzne.

„Ty můj hrdino,“ řekne Lotte dokonalou angličtinou a přitiskne se k jeho zádům.

„I tady nahoře by mohlo být tepleji,“ prohlásí Sven, ale nepřestane je vyvážet dál na jezero.

Lotte se mu přitiskne tváří na záda a z této nové polohy se jí podaří nahlédnout do chladicího boxu, teď otevřeného.

„Hele!“ řekne a vytáhne průhledný sáček, ve kterém je sendvič namazaný arašídovým máslem.

„Fuj, *pindakaas*,“ odtáhne se s odporem Sven, pořádně zabere víkem boxu a popožene je dopředu.

Lotte bez dlouhých cirátů vysype sendvič do vody, aniž se ho dotkla, přitiskne si prst na rty, aby dala Svenovi najevo, že to na ni nemá žalovat, vhodí telefon do pytlíku a nahoře jej uzavře, ale

těsně předtím do něj foukne, takže telefon je teď v jakémisi provizorním balónku.

„Váš *ziplock tas* může posloužit také jako *vlotter*“, odrecituje hlasem letušky KLM.

Sven se tiše zasměje. „*Plovák*.“

Telefon v pytlíku dál nahrává. Lotte jej nakloní od sebe a zvedne, aby viděl před něj.

Sven pokyne ke světlům, která se zatím nezdají být o nic blíž. „Co myslíš, že to je?“

„Obří světlušky“, řekne Lotte s tajeným vzrušením. „Americké světlušky.“

„Nález mastodontů – se světélkujícími kly“, nadhodí Sven.

„Vzdušné medúzy“, řekne Lotte tiše, jako by to byla modlitba.

„Neexistuje nějaká fosforeskující houba?“ zeptá se Sven. „Myslím to vážně, nu.“

„*Now*“, opraví ho Lotte, stále tím zasněným hlasem. „Jsou to indiáni. Pomalovávají si obličej a těla a chystají povstání.“

„Dokud se o tom nedoslechne John Wayne Gacy“, prohlásí Sven s takovou jistotou, že se Lotte musí zasmát.

„Jenže John Wa–“ začne, ale už nedořekne, protože Sven, doposud nakloněný přes bok kánoe, sebou prudce trhne zpátky, cukne sebou a rychle zvedne ruce, ze kterých mu visí cosi dlouhého. Vstane, aby to z nich setřásl, nebo se o to aspoň pokusil, čímž kánoi převáží, takže se s nimi začne převracet. Místo aby ji nechal, skočí přes druhý bok, ale většina jeho ohanbí zůstane hladovému oku telefonu skryta.

Vklouzne do vody téměř neslyšně, jen jedno malé šplouchnutí a je pryč.

Lotte, která zůstala v kánoi sama, se nejistě postaví a okamžitě si hřbetem ruky zakryje nos a ústa – před *puchem* té vláknité ohavnosti, již Sven přetáhl přes bok.

Vpluli do... čeho vlastně? Spleti řas? Jezerního šlemu? V *téhle* nadmořské výšce, kde je v příkopech ještě sníh?

„Svene“, zavolá do tmy, která ji teď obkličuje ze všech stran.

Zakryje se rukama a sedne si na paty, jak to jde.

Sven nikde.

A Lotte pozná, čemu ten puch určitě patří. Rybím vnitřnostíem. Nějací chlapi z městečka jich vyklopili přes bok lodi pořádný náklad a vnitřnosti spolu s nemasíťmi částmi a srážející se krví se spojily do lepkavého plovoucího strupu.

Znovu zakašle. Musí zavřít oči, aby nezačala zvracet.

Anebo to možná nebyla síť plná ryb – to by přece tady v americkém vnitrozemí nešlo, ne? – ale jeden nebo dva *pořádné* kusy, vytažené až ze dna jezera. Jeseteři, štiky, sumci?

Sven to bude vědět. Jeho strýc je rybář.

„Svene!“ zavolá znovu. Takhle hra se jí nelíbí.

Možná spíš z důvodu kapacity plic než v reakci na její volání se Sven vynoří nějakých šest sedm metrů nalevo od Lotte.

„*Gevonden* – mám to!“ křičí.

Nad hlavou mává zářivě bílým víkem malého chladicího boxu.

„Vrať se!“ zavolá na něho Lotte. „Já už ty obří světlušky vidět nechci.“

„Jsou to mastodonti!“ zakřičí Sven a pleskne víkem o vodu. Zvuk připadá Lotte až nesnesitelně hlasitý, jako by přitahoval pozornost, o kterou ani jeden z nich nestojí. Zadívá se ke světlům na protějším břehu, jestli se všechna otáčejí sem.

Lotte vezme pytlík s telefonem, zatřepe jím tak, aby fotoaparát mířil na ni, a řekne do něj dokonalou angličtinou: „Nenávidím tě, Svene. Je mi zima, mám strach, až se budeš ptát, co jsi udělal špatně, proč sis ve velkém státě Idaho nezapíchal, můžeš si přehrát tohle, a pochopíš to.“

Potom telefon zaklíní částečně pod příďovou palubu kánoe, k přednímu vazu – špičatému tajnému koutku na přídi, kam může člověk nacpat nafouknutý uzavíratelný sáček, do kterého schoval telefon.

„Pojeď za mnou!“ zavolá Sven. „Nechci už sahat na to... na ty vlasy!“

„To nejsou vlasy!“ odpoví mu Lotte. „Jsou to rybí vnitřnosti –“

V dokončení věty jí zabrání zřetelný pocit, že za ní někdo stojí. Samozřejmě to nejde, protože za sebou má pouze jezero. Přesto se prudce otočí ke druhému konci člunu, přesvědčená o tom, že tam byl stín, periferně zahlédnutý, který mezitím zmizel.

„Jsou to chalupy?“ zeptá se Sven. „Tak se tomu říká *engelsky*?“

„Anglicky,“ opraví ho Lotte. Už s tím ztrácí trpělivost.

„Podělaná angličtina,“ odvětví Sven. „*Het is haar!*“

Ale nejsou to vlasy ani chlupy.

Kdyby byly, znamenalo by to... Lotte neví: znamenalo by to, že tady zemřel los, medvěd nebo kovbojský kůň nebo jako zdechlina vyplaval, nafoukl se a pak v denním horku pukl, vyvrhl krev a kusy masa v mohutné fontáně?

Když v dalším okamžiku kánoe narazí do něčeho v místě, kde nic nemá být, pozná z toho, že určitě hádá správně.

Zavřískne. Najednou má na tváři slzy a hluboký dech, nad kterým může každým okamžikem ztratit kontrolu.

„*Svene!*“ zakřičí a pevně se chytí boků kánoe. Místo dalšího tupého nárazu teď uslyší několik... ne vyloženě cáknutí, ale nějakých narušení vodní hladiny, v rychlém sledu jako drobné kroky. Že by ryba na vlasci, která vyskočila z vody? Letka netopýrů lovících hmyz z hladiny jezera? Oblázek, který někdo hodil ve dne a on se teď dostal ke druhému břehu?

Odtlačí se od toho, ať je to cokoli.

„*Svene, Svene, Svene!*“ opakuje, pokaždé tišeji, protože má pocit, jako by si hlasem malovala na záda terč.

Neměli do Ameriky vůbec jezdit. Tohle není žádné velké dobrodružství.

Lotte se ohlédne k molu, za světlem, o němž ví, že je skutečné, a ono právě v tu chvíli znovu zhasne a rozsvítí se – ne, nezhaslo, něco prošlo *mezi* ní a jím.

O několik sekund později se přes vodu ke kánoi přiblíží jakýsi mlaskavý, hříšně intimní zvuk, jako by se oddělovalo něco mokrého. Z místa, kde byl Sven? Je vůbec ještě vůči němu ve stejné poloze?

Lotte vstane. Cítí se nahá jako nikdy, přestože si nevidí ani vlastní ruce.

Když Sven začne křičet, spadne za sebe, skoro přes bok. Křičí holandsky, anglicky, *lidsky*, ale jaksi prvotněji – tak, jak člověk zakřičí jenom jednou, uvědomí si Lotte.

Jediné, co ze sebe dokáže dostat, je: „*Wat is er mis met haar mond?*“ než se hlas kloktavě zadrhne, prudce skončí.

Lotte sáhne do vody, aby začala pádlovat zpátky, pryč. Omlouvá se Svenovi, moc se omlouvá, omlouvá se taky Americe, neměli ji v noci zneuctovat, měli celé Idaho objet, všem to řekne, bude je všechny varovat, jestli se jí podaří –

Paži má až po loket ve spleti vlasů, hniloby a střev, odpadávají z ní do kánoe, omotávají ji, ale jí je to jedno, leží teď na břiše, aby mohla zabírat ke břehu ještě rázněji, a konečky prstů noří do hloubky, kde je voda ještě studenější.

Jednou, dvakrát, dvacetkrát a pak – její ruka se dotkla něčeho pevného? Hlavu jí okamžitě vyplní zpomalený obraz mrtvého koně plovoucího pod hladinou. Polštářky prstů se dotkne bílého diamantu mezi jeho očima a nejlehčím dotekem zatlačí obrovské mrtvé tělo ještě hlouběji.

Strhne ruku zpátky a přitiskne si ji k tělu, jako by se poranila, a v tu chvíli to, čeho se dotkla, kolébavě propluje kolem.

Bílé víko od chladicího boxu potřísněné červenými cákanci.

Lotte zavrtí hlavou, ne, ne, ne, a pak, protože co jiného může dělat, se překulí přes bok kánoe. Probojuje se přes zahnívajících vlákn, z nichž některá se jí dokonce dostanou do úst a snaží se proniknout hlouběji do krku. Potom je na volné vodě a ze všech sil plave ke slabým světlům Proofrocku, jak to umí jen veterán plaveckých soutěží ze základní školy.

Telefon, který nechala v zamlženém balonku, teď zaznamenává jen hliníkovou kánoi a jeden rozmazaný roh malého chladicího boxu.

Slyší začátek jejího výkřiku.

K tomu, aby ho dokončila, už se Lotte nedostane.

PŘED ÚSVITEM

Jade Danielsová se dovleče – jinak se její pohyb nazvat nedá – k zařízení staveniště pro Terra Novu. Je noc třináctého března, pátek předtím, než v Proofrocku oficiálně začnou jarní prázdniny.

V levé kapse tenké správcovské kombinézy má řezák na krabice – něco, co by její otec označil za „nůž na hovno“ – a v pravé pěst. Pod kombinézou má jenom dámské tričko Misfits, teoreticky nejspíš moc malé, jestli na to někdo bere ohled, a prošoupané džíny, na nichž většina děr na stehnech nepochází z umývací nádoby v palačinkárně ani ze stěhování beden v distribučním skladu – Proofrock není dost velký, aby v něm něco takového bylo –, ale z toho, jak si rozdírá látku nehty během sedmé hodiny, při výuce historie, které říká „základní kurz vymývání mozků“. Nehty má samozřejmě černé a vlasy mají být zelené, tak to bylo alespoň v plánu, měla to být bomba, jenže na indiánské vlasy barva nechytá, podle krabičky hlásající „na všechny druhy vlasů“, takže teď má na hlavě oranžové mikádo, které vypadá jako mop, a právě to před půl hodinou odstartovalo u nich doma hádku, kvůli níž skončila tady.

Kdyby se její otec vydržel jenom dívat, jak jde od hlavních dveří do chodby, a nic neříkat, nejspíš by teď byla ve svém pokoji, na uších by měla sluchátka a na obrazovce třináctipalcové televize

se zabudovaným videopřehrávačem by jí praskala pirátská kopie nějakého slasheru.

Jenže její táta nedokáže držet jazyk za zuby, obzvlášť když už má v sobě šest piv a za večer nejspíš stáhne celou basu.

„Nesmíš do sebe cpát tolik mrkve, holka,“ řekl, uchechtl se a podtrhl to napitím z lahve.

Jade se zastavila, protože musela, a on to tak nejspíš chtěl.

Předzdivku Očko si vysloužil na střední, protože si čalounění na střeše svého Pontiacu Grand Prix opletl vlascem a ověsil rybářskými háčky, na které tak dlouho věšel očka od plechovek, až na něho čalounění jednou v noci spadlo při rychlosti sto deset kilometrů za hodinu.

Jade ví, že tu havárii neměl přežít. Nebo by si přinejmenším přála, aby ji nepřežil. Tou dobou už byla na cestě, takže by to její existenci nezrušilo. Nanejvýš by ji to poslalo do míň podělané verze jejího života, ve které by žila s mámou, a ne se svým takzvaným otcem. Ale jelikož je jí souzeno vyrůstat v jednom domě se svým osobním strašidlem, při havárii si jenom polámal kosti, získal obličej podobný Freddymu Kruegerovi, protože jak říká vždycky každému, kdo nepoznal, že už měl místnost včas opustit, bůh má rád opilce a indiány.

Jade by si dovolila s tím tvrzením nesouhlasit, neboť je sama poloviční indiánka, ale nedá se říct, že by jí shůry někdo projevoval nějakou náklonnost. Konkrétní příklad: Rexall, tátův kámoš, který s ním chlastá, se tátovu žertíku na adresu jejich oranžových vlasů tiše zasměje a pokyne bradou směrem k ní.

„Hele, já bych měl jednu mrkev, kterou by mohla –“

Celou dobu se pak za to nenáviděla, ale vycenila zuby, když to uslyšela, a čekala, že táta za to Rexallovi, tomu živoucímu lidskému odpadu, jednu ubalí hřbetem ruky. Anebo do něj aspoň pro výstrahu strčí loktem. Jako úplně nejmíň mohl Očko Daniels na svého kámoše ze střední aspoň zašeptat: *Ne tak hlasitě. Počkej, až odejde, vole.* Cokoli by stačilo.

Jenže on to ocenil pobaveným opileckým uchechtnutím.

Kdyby u toho ještě byla její máma, možná by *ona* mohla použít mateřský loket, zpražit pohledem, cokoli. Kimmy Danielsová je jenom něco přes kilometr od Jadeina pokoje, ale kdyby byla v jiné galaxii, vyšlo by to nastejno. Prostě už není na oběžné dráze Očka Danielse – a přesně o to jde, ví Jade.

Ví taky, že zastavovat se v obýváku, jak to udělala, je chyba. Měla jednoduše jít dál, nehledět napravo ani nalevo, prorazit si cestu cigaretovým kouřem a vtípky a skončit ve svém pokoji. Jenže když už se člověk jednou zastaví, dát se znovu do pohybu bez reakce znamená přiznat porážku.

Zabodla pohled do Rexalla.

„Táta mluvil o jedení mrkve proto, že holky, které chtějí být hubené, se snaží jíst *jenom* mrkev a bělma očí jim pak občas zoranžoví z předávkování,“ řekla a dotkla se vlasů, aby to Rexallovi došlo. „Je možný, že barvu tvých očí vysvětluje, že jíš sračky?“

Rexall vyskočil, když to slyšel, čímž shodil z konferenčního stolu prázdné lahve, ale tentokrát její táta, aniž z ní spustil oči, Rexalla přece jen zadržel.

Rexall se mu říká proto, že kdysi, když byl mladší, dělal obchodáka drogistického zboží, ale Jade je přesvědčená, že mu to dlouho nevydrželo. Tak jeden den.

Její táta si odporně, jak to má ve zvyku, vcucl vnitřní stranu tváře mezi zuby – tak, že Jade vždycky zahlédne mezi jeho stoličkami uzlík zjizvené houbovitě tkáň.

„Má pusku po mámě,“ prohodil k Rexalovi.

„Kéž by,“ odpověděl Rexall a Jade musela rozostřit pohled svých očí, aby se to pokusila vymazat z hlavy.

„No právě, jenom –“ začala. Sama si nebyla jistá, kam tím směřuje, ale stejně se nedostala k tomu, aby větu dokončila, protože Očko vstal a klidně konferenční stůl překročil, aniž se celou dobu přestal dívat Jade do očí.

„Zkus to,“ řekla mu Jade. Její srdce bylo jako chvějící se těti-va luku, nohy necouvly o jediný centimetr, ani před jeho štiplavě mastným dechem, před odporným teplem jeho těla.

„Kdyby to bylo před dvěma sty lety...“ řekl a ani nemusel pokračovat, protože to byla stejná pitomost, o které mlel pořád: že se narodil moc pozdě, že není pro tuhle dobu, pro tuhle éru sta-vený, že je atavismus, ale dřív by byl frajer, hravě by skalpoval každého kolonistu, který by se pokusil zabořit pluh do hlíny, postavit stodolu, zavázat čepičku, cokoli.

Jasně.

Spíš by byl pevnostní indián číslo 1, pořád přilepený u brány, jak čeká na další hlt.

„Ale možná tě i tak přehnu přes koleno,“ dodal, jenže tentokrát Jade, místo aby pokračovala v tomto slovním šermu, nechala volnost pravé pěsti, která se už sama od sebe zvedala, a rozkročená, jak potřebovala, udělovala trupu rotaci, zpevňovala ramena a všechno ostatní, její nespportovní, nevytrénované tělo se rozmachovalo k homerunu.

A taky to mělo klapnout. Očko měl hlavu otočenou tak, jak se naposledy napil z lahve, a ona se o něco podobného ještě nikdy nepokusila, takže nebyl nijak zvlášť ve střehu. Ale schytával rány celý svůj posraný život, takže měl díky tomu nějaký radar. Anebo se na něho bůh doopravdy usmíval.

Na něho, ne na jeho dceru.

Chytil její pěst do otevřené levačky, jakoby nic, přitáhl si její obličej až ke svému a řekl: „Nedoporučoval bych ti zkoušet se mnou něco takového, děvenko.“

„S tebou ne,“ řekla Jade přímo jeho rtům. „Ale *na* tebe.“ Vy-mrštila koleno k jeho varlatům, jako by měla v podpatku raketu, a v dalším okamžiku, než se svalil na konferenční stolec a shodil z něho zbylé prázdné lahve, proběhla síťovými dveřmi ven a vyrazila do noci, aniž by se starala o to, že na to není oblečená.

Svou pracovní kombinézu měla na sobě jen díky tomu, že visela na prádelní šňůře, celá namrzlá – nikdo nečekal, že se průsmykem přivalí takové počasí. Ale oblékla si ji až na konci bloku, a když to dělala, celou dobu pozorovala ulici. Její oči byly jediné teplo, které jí ještě zbývalo.

„Alice,“ řekne si a šouravě projde otevřenou bránou zařízení staveniště pro stavbu Terra Novy běžící sedm dní týdně a čtyřicetadvacet hodin denně na druhé straně jezera.

Alice, poslední holka z *Pátku třináctého*, má vlasy taky trochu do oranžova, ne?

Jade dojde s krutým úsměvem k názoru, že má, takže toto obarvení vlastně není katastrofa, ale prozřetelnost, osud. Pocta. Koneckonců je pátek třináctého, největší svátek ze všech. Ale připomene si, že je přece našťvaná. Teď může nanejvýš tak někam přijít podchlazená. Šerifovi Hardymu řekne, že táta doma jako obvykle chlastal a vykopl ji jako poslední.

Potřebuje jenom vydržet. Překonat třes a dostat se do fáze, kdy bude mít modřejší rty a vysušenější oči. Podle svého neurčitěho plánu chtěla za tím účelem sejít na městské molo – je to veřejné, je to dramatické, někdo ji najde, než bude úplně mrtvá –, ale když pak uviděla mihotavou zář ze zařízení staveniště, neměla jinou možnost než se tam nechat zlákat jako můra.

Jak se ukáže, tou mihotavou září je oheň. Žádná hranice, ale... musí se usmát, když jí dojde, co vidí: lopaty z noční šichty sebraly nakladačem dřevo a smetí, které se povalovalo kolem, nejspíš jako poslední úkon před odchodem, všechno to nechaly ve velké ocelové radlici zvednuté necelého půl metru nad zem a pak to zapálily, nejspíš papírovým ručníkem, který někdo držel do poslední chvíle, než ho začaly pálit prsty.

Jade soudí, že pálení patří ke způsobům, jak se dá zbavit hromady smetí. Když teď teploty v Proofrocku lezou pod minus deset, možná je to i způsob nejlepší.

Tím, co ji opravňuje jít přímo k ohni za zbytkem stavebních dělníků, alespoň podle její logiky, je její pracovní kombinéza, umazaná vytíráním podlah, vysypáváním košů a drhnutím toalet o odpolednech a víkendech. Jmenovka – „JD“ jako „Jennifer Danielsová“ –, vyšitá psacím písmem na prsou, dokazuje, že je jako oni: ne dost důležitá, aby stála za zapamatování, ale v recepci potřebují vědět, jak na vás zavolat, když je třeba se postarat o nějakou louži.

„Čauky,“ řekne všem kolem. Snaží se vyhnout jakémukoli delšímu očnímu kontaktu, nepřítahovat na sebe žádnou zvláštní pozornost. Okamžitě začne svého *čauky* litovat, nejspíš to vezmou jako urážku, ale teď už je pozdě na to, aby to vzala zpátky, ne?

Chlápek se žlutými pilotkami – nebo to jsou střelecké brýle? – jednou kývne hlavou, nakloní se a plivne do ohně.

Chlap vedle něho, který má každou rukavici jinou, ho zlehka praští, aby ho napomenul, a pokyne k Jade, jako by chtěl říct: Copak nepoznáš, že máme mezi sebou dámu?

Abý ukázala, že o nic nejde, Jade se předkloní do žáru, až ucítí, jak jí zmrzlý obličej praská, a plivne do vířících plamenů všechno, co v ústech najde. Připadá jí, že řasy jí před tím žářem uhýbají dozadu.

Muž, který má vybledlé zelené montérky zastrčené do kovbojských vysokých bot, to ocení uchechtnutím.

Jade si hřbetem volné ruky otře ústa. Necítí rty ani kůži na ruce, využívá ten krátký pohyb jen k tomu, aby se po areálu trochu porozhlédla.

Zevnitř vypadá stejně jako přes třímetrové pletivo kolem: palety a palety stavebního materiálu, pásové rýhovače, kloubové plošiny, opotřebované vysokozdvizné vozíky a betonem oblepené dopravníky, nákladáky zaparkované všude tam, kde byly, když padl soumrak a přinesl s sebou opravdový chlad. Veškerá těžká technika jako buldozery a lopatové nakladače je shromážděna na této straně oploceného území. V pozadí se jako dinosaurus s dlouhým krkem zvedá silueta podkopového bagru a jeřáb, nepochybnitelný král toho všeho, je rozkročený v polovině vzdálenosti mezi ohněm a nákladním člunem, který všechnu tuto techniku vozí sem a tam přes Indiánské jezero.

V den, kdy ten člun přivezli konvojem kamionů a na místě smontovali, těsně před Dnem díkůvzdání, to byla dostatečná událost, aby si tak spousta tříd ze základní školy vyšla na exkurzi. A od té chvíle už Proofrock nedokázal od stavby odtrhnout oči. Nezdá se, že by ten dlouhý, plochý člun mohl převézt jeden z těchto

desetitunových traktorbagrů, ale pokaždé si ve vodě čapne, jako by si myslel, že to zvládne, pořád si myslel, že to zvládne, a pak to nějak dokázal. Jade, jež se při sedmé hodině dívá z okna, je sama na sebe našťvaná z toho pocitu, který má v hrudi, když vidí, jak na zádi skoro ponořeného člunu zase balancuje ten oblundný podkopový bagr.

Chce, aby bagr sklouzl, zřítíl se do Utopeného města pod jezerem, nebo by byla raději, kdyby voda jenom stoupala kolem jeho vysokých pneumatik a nikdo si toho nevšiml dřív, než bude pozdě?

Obojí by bylo fajn.

Na druhém konci tohoto přívozu je Terra Nova, kterou Jade pohrdá čistě z principu. Terra Nova je čtvrt pro bohaté, jež vyrůstá za jezerem v místech, kde býval národní les, než z něho nějaké šikovné právní kličky kousek na okraji vyštíply pro to, co v novinách označují za nejchráněnější komunitu v celém Idahu – „Tak exkluzivní, že do ní kolem ani nevedou cesty!“ Když se tam někdo chce dostat, může použít člun, balón nebo přeplavat, ale balónům se v horských větrech moc nedaří a voda má většinu roku teplotu těsně nad nulou.

Všechny články hrdě odhalují, že Terra Nova znamená „Nový svět“. Jak poměrně slavně prohlásil jeden z nových usedlíků, když už žádné hranice nejsou, musíme si je vytvořit, ne?

Momentálně tam vyrůstá deset vil tak překotným tempem, až má člověk pocit, jako by se díval na časosběrné video.

Ale všichni ti podnikatelé a magnáti nejspíš nevědí, že když se jde z Proofrocku do Terra Novy po břehu dokola východním směrem a v určitém bodě je třeba nenápadně přejít po hrázi přehrady, jediné volné místo, na které člověk narazí, je bývalý letní tábor, už dávno zarostlý: devět polorozpadlých chatek u křídově bílého útesu, jedna kaple otevřená po stranách, takže prakticky to není víc než nízká střecha na sloupech, jako kostel, který se potápí, a centrální modlitebna, v níž se už celou věčnost nikdo nemodlil. Pokud nepočítáte duchy všech dětí, které tady byly zavražděny před padesáti lety.

V Proofrocku je to pro každého „Krvavý tábor“. Jade odhaduje, že po jednom nebo dvou letech existence Terra Novy bude z Krvavého tábora Golfové hřiště Krvavý tábor, kde každá fairway ponese jméno jedné z chatek.

„Je to znesvěcení,“ říká Jade všem, kteří jsou ochotní poslouchat, což je většinou jenom pan Holmes, její učitel historie na státní. Jsou věci, které se nedělají, jako remake *Exorcisty*, pokračování *Rosemary má dětátka* a neuctivé chování k půdě, kde se odehrál opravdový slasher. Na některé věci se prostě nesáhá. Ale ve městě je to všem jedno. Anebo jinak: všem se líbí patnáct dolarů na hodinu, které platí úlisní zprostředkovatelé z Terra Novy každému za den, kdy se nechá najmout. Všem jako třeba Očko Daniels. Proto ta vlna piv, na které se posledních pár měsíců veze.

Ta transakce je totiž jiná, než si oni myslí, o to jde. Neprodávají svůj čas, práci a pot, ale prodávají *Proofrock*. Jakmile se za Indiánským jezerem začne třpytit Kamelot, nic už nebude nikdy stejné – autorem této průpovědky je pan Holmes. Předtím byly všechny křivé ploty a auta s různými blatníky na téhle straně jezera prostě normálním stavem věcí, jaký je a vždycky byl. Když se teď městem budou hrnout porsche, aston martini, maserati a range rovery, aby zaparkovaly na molu, proofrocká auta začnou vypadat jako pojízdné vrakoviště. Až budou lidé z Proofrocku moci nasměrovat dalekohledy přes jezero a podívat se, jak žijí bohatí a slavní, pak teprve si najednou uvědomí, jak oni *nežijí*, s křivými ploty, střechami, které si říkaly o výměnu šindelů už předminulou zimu, a hliněnými příjezdovými cestami, se sukněmi a ramenními vycpávkami z minulého desetiletí, protože módě chvíli trvá, než vyšplhá do bezmála dvou a půl tisíce metrů.

Jak vyjádřil pan Holmes v jedné ze svých smutných odboček od tématu – učí poslední semestr před důchodem –, Terra Nova chce, aby *druhá* strana jezera byla hezká a poklidná, přívětivá a dokonale čistá. Už se tolik nestará o Proofrock, ze kterého zanedlouho bude prostě to, co zůstane na cestě k něčemu lepšímu: cigarety drcené pod podpatky, rychlá vymočení za pneumatikami

vysokými jako dům, úlomky a odřezky úhelníků zmáčkuté do hlíny spolu se sedimentárními vrstvami opuštěných podložek a ucvaknutých šroubků, a to je důvod, proč tady Jade v žádném případě nezůstane ani o minutu déle, až bude mít ukončené studium. To je slib. Existuje Idaho City, existuje Boise, čeká na ni celý zbytek světa. Kdekoli, jenom ne tady.

Jenže to, stejně jako podchlazení, je zatím budoucnost.

V tuhle chvíli si může jenom mnout ruce nad ohněm a ignorovat jiskry vyletující ve spirálách vzhůru. Jestli před nimi ucukne, je holka a nezaslouží si být v tuhle hodinu tady.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se jí Střelec.

„Super,“ odpoví Jade a pousměje se koutky úst. „A vy?“

Střelec se místo odpovědi pokusí nenápadně navázat oční kontakt s ostatními bručouny, jenže na to, aby to bylo „nenápadné“, jsou moc těsně u sebe.

„Nevyrušila jsem vás při něčem?“ zeptá se Jade všech kolem.

Rukavičkář pokrčí rameny, což znamená ano.

Jade přejede očima z jedné tváře na druhou. „Připadám si totiž, jako bych vpadla na nějakou tryznu.“

Kovboj si utře nos.

„Katolička nejsem,“ řekne Jade a spolu se všemi couvne od dlouhého výdechu vířících jisker, „ale nebývá na tryzně obvykle víc pití?“

„Uvažuješ irsky,“ zhodnotí s úšklebkem Rukavičkář.

„Zkusím hádat,“ řekne Jade. „Ty se jmenuješ... McAllen? McWhorter? McNěco?“

„To jsou Skotové,“ promluví Střelec s pohledem upřeným do ohně. „Irové jsou O'Shaunessy, O'Brien – Irové z Ostrova, podle toho si to pamatuju.“

„Ti, co mají lepríkóny?“ zeptá se Kovboj.

„Ale no tak, ty jsi přece indián, kámo,“ odpoví mu Střelec. „My tady řešíme evropský věci, jasný?“

„Já taky,“ ozve se Jade.

„Ty jsi lepríkón?“ zeptá se Rukavičkář. Už se usmívá taky.

„Indián,“ řekne Jade, a aby se Kovbojovi představila, dodá: „Táta říká, že jsem Černonožec.“

„Neměla by to být Černonožka?“ zeptá se Střelec.

„Z Montany, nebo Kanady?“ projeví zájem Rukavičkář.

Jade jim neřekne, že na základce, dokud se jí náhodou nedostala do rukou montanská zpáteční adresa na obálce, ve které přišel vánoční šek, jak se ukázalo, si myslela, že je Šošon, protože ve vlastivědě se učila, že to jsou indiáni žijící v Idahu. Takže když je v Idahu, musí být Šošon. Ale pak se objevila ta zpáteční adresa a vedle ní kmenový odznak – nechala si ji, měla ji schovanou spolu s videokazetou *Candymana*. V té době si taky vzala do hlavy, že když je *ted* poloviční indián, tak až bude větší a vyšší – bude mít v těle víc té opravdové krve –, bude jednou čisto-krevná jako její táta.

„Černonožec,“ zopakuje s falešnou autoritativností. „Co sakra myslíš, že jsem řekla?“

„Jasně,“ řekne Rukavičkář, zvedne odlišně zbarvené rukavice do vzduchu a odtáhne je, jako že od toho dává ruce pryč, „mluví jako Černonožec.“

„Adoptovaný,“ řekne Kovboj o sobě, jako by se představoval.

„On chce říct, že je vlastně takovej vořech,“ prohodí Rukavičkář.

„Hovno vořech,“ odpoví mu Kovboj a Jade si to uloží do paměti: na tomto pracovišti se *hovno* používá jako něco, čím se dá všechno otočit. Takové místo jí vyhovuje.

„Tak kdo umřel?“ zeptá se a čeká, že někdo odpoví.

„On neumřel,“ řekne Kovboj a zamrká, jako by měl něco v oku.

„Přijde na to, co je podle tebe *mrtvý*,“ dodá Rukavičkář.

„Greyson Brust,“ promluví Střelec způsobem, který tomu jménu prokazuje respekt.

„Dělal tady s náma,“ vysvětlí Jade Rukavičkář, načež přehnaně pokrčí rameny, jako by se snažil vypudit něco z hlavy.

„Nula dní od poslední nehody?“ zeptá se Jade, i když si uvědomuje, že se pouští na minové pole.

Střelec se smutně zasměje.

„To místo je prokleté,“ řekne Jade, čímž si získá *veškerou* jejich pozornost, která má podobu několika dalších nikoli nenápadných pohledů, jež si spolu vymění. „Tedy nejspíš,“ doplní.

„A kam máš vlastně namířeno?“ zeptá se Kovboj, aby ji pobídl k odchodu.

Jade není pokerový hráč, a tak jakoby náhodou zalétně pohledem k velké prázdnotě v noci představované Indiánským jezerem a pokrčí rameny.

„Ona nejde *někam*,“ konstatuje Rukavičkář s pohledem upřeným na Jade. „Ona jde *odněkud*, nemám pravdu?“

„Zabijácké jméno,“ odpoví mu na otázku, kterou nepoložil ani náznakem.

„Cože?“ nechápe Kovboj.

„Greyson Brust,“ upřesní Jade. „Totiž – zní to jako jméno nějaké hororové celebrity. Slyšíte to, ne? ‚Greyson Brust‘ je ze stejné ligy jako Harry Warden, Billy Loomis, John Wakefield, Victor Crowley a Sammi Curr. Nebo... já to řeknu... Jason *Voorhees*. Ně která jména prostě mají zabijácký zvuk, nezdá se vám?“

„Dobrý, tam dole?“ zeptá se Rukavičkář a Jade sklopí zrak do míst, o kterých mluví: k červené skvrně, jež se pomalu rozlézá na levé kapse kombinézy, jak se jí cestou sem o nohu otevíral a zavíral břit nože na kartony.

„Jo, mám na sobě nějakou červenou,“ zparafrázuje a dělá, že nevnímá jeho pátravý pohled, všechny ty jizvičky na stehnech a bocích plazící se přes sebe, aby je bylo vidět. A pak, protože teď nikdo nic neříká, všechno působí trapně a začíná stát za houby, Jade od ohně kousek couvne a řekne: „Ale jo, máš pravdu. Musím tady být opatrná. Neměla bych stát tak blízko otevřeného ohně.“

„Tys –“ Kovboj se zarazí a začne znovu. „Já myslel, že mluvíš –“

„O *slasherech*,“ řekne Jade s nejdábelštějším úsměvem, jakého je schopna. „Mluvila jsem o slasherech. Proto se tady nemůžu vznítit. Jsem správce, nebo spíš hlídač, a to je vlastně takový opatrovatel, ne? Prakticky jsem opatrovatel Proofrocku, když to

mám na sobě. A když budu stát moc blízko, chytne mi rukáv, začnu celá hořet a pak...“

Jade musí polknout úsměv.

„Já mluvím o Cropsym,“ nadhodí a očima přejíždí od jedné tváře k druhé, jestli nenajde alespoň náznak poznání. „Slasher z roku 1981, Alexi.“

„Aha,“ řekne Střelec.

„Dobry, dobry.“ Jade zařadí v hlavě zpátečku, aby zjistila, odkud v jejich případě začít. „Řekněme, že jste hlavním a jediným správcem tábora Blackfoot. Myslím toho ze *Žáru*. Ne z *Krvavého tábora*, což je pro ně film a pro nás zdejší místo, ale na to teď zapomeňte. Prostě – je to stejné, jako když je Higgins Haven v trojce *Pátku třináctého* a *Hrůzném přízraku*, chápete?“

„Takže ty jsi správce tohoto tábora,“ chytí se Kovboj.

„Jestli jsem Cropsy, tak jsem správce,“ prohlásí Jade bez ohledu na všechno ostatní. „A mám svou chatu a všechno. Ale tyhle děti, tihle syčáci, si neumějí vážit toho, jak se tady o všechno, starám. Pamatujte si, tohle je letní dětský tábor. Je to uzavřený systém, který má svoje tresty a odměny.“

„Myslím, že ten tábor znám,“ prohlásí Střelec.

„Tys byl někdy na táboře?“ zeptá se Rukavičkář.

„Myslím to tak, že vím, jak to chodí s těmi tresty,“ odpoví mu Střelec.

„Takže jsem Cropsy, správce a údržbář,“ naváže Jade, než ti tři zapomenou, že ji poslouchají. „Mým úkolem je uklízet všechnu krev ve sprchách. Mým úkolem je obracet kánoe, aby ze dna vypadaly uříznuté prsty. Když někdo umře následkem vosího hnízda, šípu nebo sekery, tak to taky uklidím. Jenže pak si všichni tihle fakani vezmou do hlavy, že je potřeba dát mi za vyučenou, a rozhodnou se udělat neškodnou malou kanadu. To je taková časem prověřená táborová tradice, ne?“

„Jestli chceš, mám v autě bundu,“ nabídne jí Kovboj. Asi proto, že jí cvakají zuby a svaly kolem očí sebou cukají. Ale to není chladem, to je rozrušením. Pan Holmes by ji obvykle již zarazil

tím, že by mezi ně zvedl svou mohutnou ruku a řekl jí, že ho to mrzí, ale už jí nedovolí napsat další práci o hororových filmech.

Jenže ona je zvládá i ústně.

„Kanadský žertík, který tyhle děti vymyslí,“ vysvětluje tluměným hlasem, vážně se do toho dostává, „spočívá v tom, že propašují Cropsymu – vlastně *mně* – do ložnice nejspíš falešnou lidskou lebku, nechají ji tam se dvěma maličkými svíčkami zapálenými v očních důlcích a pak zabuší na okno, aby mě probudily. Asi uhadnete, co se stane potom. Žertík funguje – leknou se, jsem vyděšený, probudil jsem se do zlého snu – hoří mi chata! Lekce zabrala, ne? Omyl. V panice a polospánku lebku převrhnu, příkrývka začne hořet a já tam z nějakého důvodu mám plný kanystr benzínu. Asi aby se k němu nedostaly děti. Aby si nějak hloupě neublížily.“

„Do hajzlu,“ utrousí Střelec.

„A teď skok do doby pět let po výbuchu,“ řekne Jade, jako by byli kolem táboráku. „Já, Cropsy, jsem ten žár nějak *přežil*, dalo by se říct. Jsem totiž celý mokvavý a rozpraskaný, chodím v přišpláští a klobouk mám vřdycky naražený hluboko, protože když na mou citlivou kůži, na pizza šneky mých jizev, dopadnou sluneční paprsky, prakticky to zasyčí – to je tři roky *před* Freddym, dobrý, ne?“

„Můžeš mít i rukavice,“ nabídne Kovboj a začne si stahovat vlastní.

„Nepotřebuju rukavice,“ odvětí Jade, dokonale nastartovaná. „Prvního člověka zabiju nůžkama.“

„Neměli bychom –“ zeptá se Střelec všech kromě Jade.

„Psst, psst,“ udělá Rukavičkář, který tomu přichází na chuť.

Jade uklouzne úsměv, jenž není až tak moc tajný. „Ale než se vrátím k jezeru s táborem Blackfoot – to jsou *Černonožci* – ty nůžky obrovsky narostou. Teď jsou z nich plnohodnotné plotové nůžky. A... proč nůžky, říkáte si: Proč nůžky na plot? K tomu se tady chci dostat. Možná to uhadnete. Můj učitel historie na to nepřišel.“

„Můžeme někomu zavolat?“ zeptá se Střelec.

„Zkuste se vrátit k tomu původnímu žertíku,“ řekne Jade a zastaví se u každé tváře, jako kdyby to byl výsledek. „*Dvě svíčky* hoří v té lebce jako oči? Řekněme, že bych se probudila a uviděla to v posledním okamžiku toho, co chci považovat za dobrou část svého života, nebylo by prvním mým popudem ty oči zakrýt, zničit je, udělat tomu děsivému svinstvu přítrž? Jenže kdybych měla třeba jenom nůž na dopisy, jsem v prdeli. Můžu ho vrazit buď do levého oka, nebo do pravého, což tu obludu nezažene, jenom z ní udělá piráta. Ale kdybych měla nůžky jako ve *Schizoidu* z předchozího roku, to by byla jiná. Pak bych mohla vypíchnout obě oči najednou. Pro tuhle hrůzu, do které jsem se probudila, jsou dokonalou zbraní. Jenže teď je o pět let později a já jsem zpátky ve starém dobrém táboře Černonožců, kde na mě čeká vyloženě *tuna* zabíjení. Takže obyčejné nůžky zahodím. Ale s nůžkami na plot můžu zůstat v bezpečné vzdálenosti a jenom dělat: šmik šmik šmik.“ Jade jim to názorně předvede a přejede každému po krku. Oni se na ni jenom dívají. „A vůbec, nůžky na plot, za prvé, nebyly před rokem 1981 ve slasheru nikdy použity, a za druhé, když se zvednou, aby se zaleskly na světle, člověk z toho má pocit, jako by už byl mrtvý.“

„Nechceš třeba někam svézt?“ zeptá se jí Střelec.

„Ale kromě toho,“ hrne to dál Jade, která si musí připomínat, aby vůbec dýchala, „normální nůžky a nůžky na plot se k tomu jménu náramně hodí, ne? Zamyslete se nad tím. ‚Cropsy‘. Pokud to vůbec má být mluvící jméno, tak je odvozené od slova *crop*. To znamená dělat něco kratším, než to bylo. Najděte si to ve slovníku, až přijдете domů. Znamená to odřezávat vnější nebo horní části. A přesně to letos v létě dělám, abych se pomstil těm táborníkům. Ořezávám je tak, že se z toho můžou posrat. V lesích. Na raftu. V důlní šachtě... a všechny ty věci tady v Proofrocku máme.“

„O čem to mluvíš?“ zeptá se Kovboj a rozhlédne se, aby se přesvědčil, jestli je jediný, komu to vrtá hlavou.

„Mluvím o tom, že proto bych tady měla být *opatrná*," řekne mu Jade a natáhne rozevřené dlaně k ohni. „Jestli se moc přiblížím a vzplanu, za pět let se vrátím a vyryju v tomhle městě brázdu – ale zapomněla jsem vám říct všechny další věci. Sakra. Víte, že při natáčení *Žáru* měl Tom Savini pořád setnutou hlavu Betsy Palmerové z *Pátku třináctého* a herci si s ní doopravdy hráli jako s volejbalovým míčem? A když už je řeč o *Pátku*, věděli jste, že *Den matek* točili v roce 1979 přímo na druhé straně jezera? Vážně jo, štáby se v noci scházely a pily spolu pivo. Nikdo nemohl vědět, že stavidla se otevřou jako – jako ty výtahové dveře v *Osvícení*, že jo? Muselo to – vlastně bylo to, muselo to být – dovedete si to představit?“

Jade je z toho nešťastná, ale trochu teď pláče.

Možná dost.

Střelec už to nevydrží, sundá si bundu a zabalí jí do ní ramena.

Odvede ji od vzácného tepla z hořícího smetí a posadí ji na sedadlo spolujezdce zaprášeného nejnovějšího modelu, který na staveništi působí jako pěst na oko.

„Ale já... já jsem v pohodě," dostane ze sebe nakonec Jade, aby se pokusila dokázat, že doopravdy v pohodě je, že může zůstat a povídat si celou noc, udělala všechny domácí úkoly ze slasheru, zná každou odpověď, stačí se jí zeptat.

„Zavezu tě –“ promluví ze sedadla řidiče Střelec a vyloví klíče z kapsy na zadní straně sedadla spolujezdce, takže Jade má pocit, jako by se konečky prstů dotýkal jejích zad. „Vážně před něčím utíkáš?“

Jade nad otázkou přemýšlí dost dlouho, aby se z toho stala odpověď.

„Tak kam tě můžu hodit?“ zeptá se Střelec a nastartuje.

„To je tvoje auto?“ odpoví otázkou Jade a otře si obličej. Konečně dýchá, a dýchá až příliš, moc zhluboka, jako by se chystala zkolabovat do sloupu slz a přání v podobě dívky.

„Je to jako s Codym," řekne Střelec a pokyne buď na Rukavičkáře, nebo Kovboje. „*Adoptovali* jsme je.“

Takže Kovboj.

„Hovno adoptovali.“ Než Jade znovu promluví, na chvíličku se odmlčí, aby zaregistrovala, jestli Střelec slyší, že mluví jako oni. „Adoptovat auto znamená... znamená š-š-šlohnout je.“

Rozčiluje ji, že se tak třese, že projevuje slabost, že musí mít takové tělo. Ale ví, že to přejde. Člověk se třese jenom krátce, když tělo ještě má naději, že se dokáže znovu zahřát.

Střelec nevzrušeně pokrčí rameny. „Minulý víkend překáželo při nakládce člunu,“ prohlásí. „Tak jsme ho přestěhovali sem, aby se nepotlouklo.“

„To ne-neznamená, že je va-va-vaše.“

„Vrátíme ho, až si pro něj přijde ten, komu patří.“

„Třeba je mo-moje,“ dostane ze sebe Jade. Přestože je zabalená do bundy, její ramena sebou cukají.

Střelec místo odpovědi vytáhne z palubní desky třpytivě růžové tričko Deadwood a zvedne je.

Přistížená Jade se musí usmát. K takovému tričku se horračka nemůže přihlásit za nic na světě.

„Tak kam to bude, poslední dívko?“ prohodí Střelec.

Jade se zastaví srdce, když slyší, že jí tak někdo řekl. Zastaví se a pak se jí v hrudi nafoukne jako balónek. „Ale to já nejsem,“ musí se ohradit. Bočním okénkem se dívá ven, přes vlastní odraz. „Poslední dívky jsou pan– jsou či-či-čisté... nejsou jako já.“

„Otázka zůstává.“

„Ukážu ti,“ řekne Jade a kývne doprava, k centru Proofrocku. Pak Střelce vybídne: „Te-ťed' ty.“

„Co já?“ zeptá se Střelec a pomalu, jednou pneumatikou po druhé, přejeďe přes díl plotu položený na bok, který má nejspíš sloužit jako brána. Vyjde to těsně. Ale když rozsvítí reflektory, Jade se natáhne, chytí ho za ruku a nesouhlasně zavrtí hlavou. Střelec vcucne světlo zpátky do předku auta. Působí to, jako by projížděli kostelem.

„Doteď jsem tady vůbec nebyl,“ řekne Střelec o Proofrocku, který všude kolem nich spí.

„Tak to máš štěstí,“ odvětlí Jade. Vlna třasu, která jí znovu vystoupá po zádech, ji přinutí stáhnout rty proti té tělesné zradě. „Tady.“

Střelec znovu přeručkuje po volantu doleva. Pomalu projedou kolem dragstoru, kolem banky, a už to nevypadá jako kostel. Teď jako by se bez motoru šinuli obrazy: „Malebná horská města.“ „Jezerní pastorála.“ „Co kdyby rok 1965 nikdy neskončil?“

„Teď je řada na tobě,“ připomene Jade Střelci. „Řekla jsem ti – něco jsem ti řekla. Teď řekni něco ty mně. Tak to funguje. Quid pro quo, Clarice.“

Střelec pomalu zavrtí hlavou ze strany na stranu. Viditelně na něj dělá dojem, že přes tato počáteční stadia podchlazení je pořád svá.

Jade přikývne na potvrzení toho, že ano, ona je prostě taková. „Kde jsi byl poslední čtyři roky?“ zeptá se ho, jako by náhodou promluvila nahlas.

„Byl jsem –“ začne, potom si uvědomí, jak to myslela, našpulí rty a dál upírá zrak do tmy neprozářené reflektory.

„Říkali jste mi o tom svém kamarádovi,“ vysvětlí mu Jade. „O tom, za kterého jste nedrželi *tryznu*. O tom, který úplně neumřel, nebo jak to vlastně bylo.“

„O Greysonovi.“

„Odešel se vylízat k nějaké vzdálené tetičce? Měla stodolu plnou vidlí, ruce plné je-jehel na šití, hlavu plnou zlých myšlenek?“

Střelec se na ni zvláště podívá.

„Tak to totiž obvykle chodí,“ vysvětlí Jade, aby dala najevo, že to nemyslí nijak urážlivě. „Ublížená strana, oběť kanadského žertu, musí někam odejít na dost dlouho, aby na ni všichni ostatní stačili zapomenout, takže je to pak p-p-překvapení, když se vrátí.“

„Říkala jsi, že tady straší,“ připomene jí Střelec.

„Všichni duchové těch, kterými chtěli všichni být, než uvnitř umřeli,“ odpoví Jade.

„Co jsi dělala tady venku?“ zeptá se jí Střelec.

„Víš, že *Pátek třináctého* se sice snažil přiživit na *Hallowee-
nu*, jasně, ale úplně nakonec zapomněl, co dělá, a začal si mys-
let, že je *Carrie*?“

„Proč tolik mluvíš o hororech?“

„O slasherech,“ opraví ho Jade, jak to dělá vždycky.

„Teda, neber si to nijak špatně, ale nenapadlo tě, že se třeba
jenom schováváš za –“

„Nemůžu mít horor ráda prostě proto, že je skvělý? Musí to
mít nějaké velké vysvětlení?“

„Možná je to blbost, ale napadlo mě, že je to třeba krví. Mož-
ná bys měla –“

Konec už Jade neslyší, protože otevře dveře a vyskakuje ven
do zimy. Už to dál nemůže vydržet – její táta, tohle město, střed-
ní škola. Otázky, pohledy, soudy. Smutný pohled, kterým se na
ni vždycky dívá ten pitomec, šerif Hardy. To, jak jí přesně stejné
otázky klade pan Holmes pokaždé, když odevzdá práci. Teď se
k ní dokonce lopaty ze stavby chovají, jako by potřebovala něja-
ké zvláštní, jemné zacházení.

Ať s tím jdou do hajzlu. Ať jdou všichni do hajzlu.

Dopadne na bříška dlaní a na kolena, ale nenechá se tím zasta-
vit a už běží jako hadrová panenka po městském molu – takovým
tím během, kdy má člověk rozvázané tkaničky a musí zvednout
bradu, protože ví, že se pohybuje hrozně rychle. V polovině mola
se rozsvítí reflektory kradeného auta a vrhnou její stín před ni až
tam, kde na konci padá přes dřevěná prkna do vody.

Jade se pokusí zastavit, ale klouže to. Jo, dokonalá pointa do-
konalé noci: přepadne přes konec, jak to všechny děti dělají celé
léto, jenže zatím není léto, jí je sedmnáct a v hodinách nad ránem
má vzduch teplotu těsně pod nulou.

Poslední, co jí bleskne hlavou, když klouže přes hranu, je to,
jak je pitomé, že to roztřesené světlo je zrovna teď stálé, vůbec
neblíká. Pak zadrží dech před pádem do ledové vody, snaží se

obrnit slashery, které se odehrávají ve sněhu, ale nenapadne jí nic než *Ledová smrt* a *Ledová smrt II*, a to nebude stačit, aby jí krev nezamrzla.

Místo aby s cáknutím spadla do jezera nebo prorazila vrstvičku ledu, která tam určitě bude, plácne sebou na dno zelené kánoe, která je tam trvale přivázaná v režimu PPV: pádlo si přineste vlastní.

Kánoe se rozhoupá a ponoří se, ale nepřevrhne se.

Jade se posadí a chytí se zezadu za hlavu. Svět kolem je rozmazaný a čím dál rozmazanější. Když pak uslyší, jak se k ní blíží kroky, uvolní hrubý nylonový provaz, natáhne nohu a botou se odrazí do tmy. Ledová vrstvička na hladině kolem ní se láme ve velkých, pomalých plotnách. Aby se nemusela dívat, jak tam Střelec stojí a hledá ji, stočí se na dně kánoe do klubíčka, takže boky po obou stranách skrývají ji, její oranžové vlasy, promodralé rty, rudou levou nohu a térově černé srdce.

A to jí vadí ze všeho nejvíc, ale derou se z ní teď vzlyky.

Ne, ona nikdy nemůže být poslední dívka.

Poslední dívky jsou správné, nekomplikované, mají v sobě ukryté zásoby energie, a ne vrstvy hanby, viny nebo co je zač tenhle hnisající jed.

Opravdové poslední dívky chtějí jen to, aby ta hrůza skončila. Nezůstávají vzhůru dlouho do noci a nemodlí se ke Cravenovi nebo Carpenterovi, aby seslal dolů jednoho ze svých divokých andělů, třeba jenom na víkend. Jenom na jednu noc. Nešel by jeden taneček, prosím? Poslední taneček?

Jade ví, že nic víc na světě nepotřebuje.

Místo toho má jako otce Očka Danielse, jako vězení Proofrock a jako mučírnu střední školu.

Zabte je všechny, říká ve svém nejvnitřnějším srdci, *Bůh už si je přebere*.

Anebo je prostě nechte neroztřídně plavat na mělčinách obličejem dolů. Taky to funguje.

Jade se přes slzy tiše zasměje a zkusí nahmatat v náprsní kapse cigarety, které tam nemá, protože tahle kombinéza právě visela na prádelní šňůře.

Když odpluje od světla na molu dost daleko, posadí se, zhodnotí situaci a pokračuje v monologu, přestože zapálené smetí je jenom mihotavá zářící tečka na břehu. „Víte, že kluk, kterého sežere žralok v *Čelistech*, se taky jmenuje Voorhees?“ zeptá se stavebních dělníků, kteří se všichni tři ochotně usmějí údivem. „Fakt, je to tak, mladí Voorheesovi by asi raději neměli chodit do vody, ne? Ale o tom jsem mluvit nechtěla, omlouvám se. Šlo mi o to, že když se Jason pomaličku vynoří pro Alici, která si tam bezpečně pluje v kánoi, už za zvuků závěrečné hudby, je to v *Pátku* okamžik z *Carrie*, titulková scéna, která připraví půdu pro zlatý věk slasherů, osmdesátky, a, a... to, jak se objeví a obejmě ji zezadu, není tím, že by se chtěl dopustit násilí, ublížit jí, ale prostě je... je to prostě malý kluk, sakra, bezmocný kluk, který má v hlavě guláš, topí se, je vyděšený a chytá se každého stébła, ne? On má strach a ona... měla by ho ochránit, pomoci mu, *zachránit ho*.“

Jade dá hlavu dolů, protože vzduch u její hrudi bude určitě teplejší. Má pocit, jako by jí plíce zamrzaly, vyplňovaly se čímsi pevným a trvalým.

Tohle nebude jenom podchlazení, šerife Hardy, pane Holmesi.

Je Alice z konce *Pátku třináctého*, kdy se pátek mění v sobotu, je Alice, pluje v kánoi po jezeře a čeká, až se stane kouzlo, snaží se zůstat tam tak dlouho, aby si jí Jason na hladině všiml, začne se zvedat, narovná se –

„Tady jsem,“ řekne Jade, otupělá chladem, takže se usmívá, protože už to nebolí, a aby Jasonovi poskytl trochu barvy, podle níž ji najde, trochu toho, co má rád, natáhne ruku s levým zápěstím, pravou rukou vysune břit z nože na krabice, jako by to byl ostrý malý jazyk, a zařízne se podélně a hluboko, jako by otevírala fontánu, není to žádný škrábanec ze strany na stranu, který má vyjadřovat hlavně prosbu o pomoc.

Z té části jejího levého předloktí, která vypadá jako rybí břicho, se vyřine kouřící krev. Ona se na ni pozorně zadívá a řekne: „Tady jsem, jsem – jsem..“

Zarazí ji, jak fascinující její krev je, rozlitá po hladině ledového jezera. Na sedmdesát procent je si jistá, že ze tmy dole na ni hledí pokřivená tvář, jejíž ústa vyplněná zuby jako náhrobní kameny se pokoušejí o úsměv. Taky se usměje a na rozloučenou se rozhlédne všude kolem, po Proofrocku, kde vyrostla, po Terra Nově, kde nikdy nebyla, a Krvavém táboře, kde je její srdce.

„*Momma, I'm coming home*,“ řekne s Ozzyho rytmikou a ví, že zpoza ní se nevynoří žádné ruce pro její velké finále, pro slasherovou verzi krokodýlího útoku, který je ve skutečnosti jenom objetím, ale stejně zavře oči a představuje si to.

ÚVOD DO SLASHERU

A pak byl někdo. Myslím já, pane Holmesi, jistá Jade Danielsová, která vás vzala za ruku a provedla uličkami slasherlandu ve videopůjčovně, abych si vynahradila, co mi chybělo od incidentu s Freddyho rukavicí, když jsem byla v prváku po škole, incidentu, za který jsem ve skutečnosti nemohla, a ta Freddyho rukavice stejně má čepele z UMĚLÉ HMOTY. Jenže je skoro říjen a horor je moje náboženství. Copak je možné, abych nebyla pravověrná a nectila svátky své církve?

Ale potřebuji vám vysvětlit SLASHERY na prostoru kratším než dvě strany.

Je jednoduché si myslet, že slashery začaly Hallowee-nem, který se původně jmenoval The Babysitter Murders, nebo že získal tvář, když si Pátek třináctého III nasadil jistou hokejovou masku, ale mnoho fanoušků a pravověrných se vrací až k Psychu a Šmírákovi. Ale když si položíte otázku „Kdo byl první vrah s maskou?“, můžete doputovat až k Fantomovi opery, kterého jste pravděpodobně zhlédli se střední školou, jestli si vzpomenete.

Jenže to, co je první a skoro první, není tak důležité jako to, co je UVNITŘ slasheru, pane. A to je prostě a jednoduše POMSTA.

Abych to vysvětlila, před léty se odehrál nějaký kanadský žert nebo zločin, který někomu ublížil, a posléze se zabiják vrací, aby vykonal svou verzi spravedlnosti. Neposlouchá výmluvy ani omluvy, protože žádná z nich nemůže být ani zpola dostatečná, jeho misí je sekat a bodat a on s tím nepřestane, dokud ho něco nezastaví.

Takže v případě Jasona Voorheese a Freddyho Kruegera z nich zabijáka udělalo to, že Jason se UTOPÍ v důsledku obrovské a evidentně nepatřičné nedbalosti a Freddyho

POPRAVÍ nezákonně dav. A instruktoři, kteří toto utonutí umožnili, stejně jako rodiče, kteří se stali oním davem, nebyli nikdy potrestáni, mohli normálně žít dál, a právě tato nespravedlnost zabijáka pohání. Pokud jde o Michaela Myerse, jeho Achab Dr. Loomis říká, že je zlý, jenže on k tomu byl DONUCEN, pane Holmesi. Zločinem na něm spáchaným je to, že jeho sestra, jeho OPATROVNICE, na něho měla dávat lepší pozor, ne se svléknout a mít sex. Michaela mohlo přejet auto na ulici. Mohl se udusit bonbonem. Mohl najít nůž a začít bodat.

Nakonec se z těchto tří možností stala pouze jedna, pane Holmesi. Jinak by to byl dost krátký film.

Pokud jde o Ghostface z Vřískotu, jistě, Billy jako Ghostface říká, že bez motivu je to děsivější, ale to neznamená, že motiv nemá, pane. Máma poslední dívky Sydney měla poměr s jeho tátou, rozvrátila mu rodinu, a tak o rok později všechno to mstění začne.

Chci tedy říct, že ve slasheru je zlo vždycky potrestáno. Parta, která před léty udělala zlý žert, dostane zasloužený dezert ozdobený krvavou třešinkou a stane se to tehdy, když to nejmíň čekají, tím je to lepší. To by vás mělo převést na mou stranu filmové uličky, a voda je tady opravdu příjemná, pane Holmesi. Možná trochu krvavá, ale všichni mrtví jsou ti, kteří si o to říkali. A to je v krvavé kostce můj argument.

VRAŽEDNÁ STŘEDNÍ

Osm týdnů zřejmě trvá volno, které vám dá Hendersonova střední, když se pokusíte o sebevraždu – vlastně *sedm*, uvědomí si Jade, protože jedním z těch týdnů byly jarní prázdniny.

Sedm i tak není špatné, i když je musela strávit na psychiatrii v Idaho Falls. Měla na tuhle fintu přijít už před lety. A co je ještě lepší? Případá si teď jako pacient uprchlý z blázince. Nebo skoro.

A ten příběh končí jen jedním způsobem.

„Co ti připadá tak legrační?“ zeptá se jí šerif Hardy přes středový tunel svého služebního Forda Bronco, stejně bílého, jako měl O. J. Simpson – dopravního prostředku, který Jade přiváží na poslední týden vyučování, aby se mohla tvářit, že dokončuje poslední ročník.

„Tohle,“ odpoví Jade a pokyne bradou k zastavovacímu pruhu, ve kterém zabředli.

„Ale tomu s veřejně prospěšnými pracemi rozumíš, ne?“ zeptá se šerif a se záupěním přehodí ruce na volant. Z hloubi dolní části jeho zad se ozve mokré, chrupavčité křupnutí.

„Dvanáct hodin,“ zopakuje Jade potřetí za tuto jízdu. Dvanáct hodin sbírání smetí za –

Pochop to, řekla by své nejlepší kamarádce, kdyby nějakou měla: ty veřejně prospěšné práce jsou za „nedovolené použití městské kánoe“.